

Slovo: 100. Namaluj mi Beránka

	Slovo
	
Namaluj mi Beránka	

Slovo

Namaluj mi Beránka

Matouš 5, 38 - 48

38 Slyšeli jste, že bylo řečeno: ‚Oko za oko a zub za zub.‘

39 Já však vám pravím, abyste se zlým nejednali jako on s vámi; ale kdo tě uhodí do pravé tváře, nastav mu i druhou;

40 a tomu, kdo by se s tebou chtěl soudit o košili, nech i svůj plášť.

41 Kdo tě donutí k službě na jednu míli, jdi s ním dvě.

42 Kdo tě prosí, tomu dej, a kdo si chce od tebe vypůjčit, od toho se neodvracej.

43 Slyšeli jste, že bylo řečeno: ‚Milovati budeš bližního svého a nenávidět nepřítele svého.‘

44 Já však vám pravím: Milujte své nepřátele a modlete se za ty, kdo vás pronásledují,
45 abyste byli syny nebeského Otce; protože on dává svému slunci svítit na zlé i dobré a déšť posílá
na spravedlivé i nespravedlivé.

46 Budete-li milovat ty, kdo milují vás, jaká vás čeká odměna? Což i celníci nečiní totéž?
47 A jestliže zdravíte jenom své bratry, co činíte zvláštního? Což i pohané nečiní totéž?
48 Budte tedy dokonalí, jako je dokonalý váš nebeský Otec.

V půvabné knížce *Malý princ* od Antoine de Saint - Exupéry, která, pokud jste ji ještě nečetli, rozhodně stojí za přečtení, vede autor s Malým princem tento zajímavý rozhovor:

Malý princ už po několikáté žadoní:

Nakresli mi beránka.“

Tak jsem tedy kreslil.

Díval se pozorně a pak řekl: „Ne! Tenhle je už moc nemocný. Udělej mi jiného.“

Nakreslil jsem tento obrázek:

Můj přítel se mile, shovívavě usmál:

„Ale podívej se... to není beránek, to je beran. Má rohy...”

Tak jsem kresbu znovu předělal.

On ji však zase odmítl jako ty předcházející: „Ten je moc starý. Já chci takového, aby dlouho žil.”

Říká se, že co člověk, to jiný názor a není člověk ten, co by se zavděčil lidem všem.

S touto skutečností se setkáváme i my, pokud nežijeme svůj křesťanský život jen pro sebe, nepěstujeme duchovní cvičení proto, abychom zdokonalili a uspokojili svoje ego a neuzavíráme se do svých modliteben, abychom oddělení od světa zpívali „chvály“ jen pro své uspokojení a pro své ukojení naslouchli své církevní, světu nesrozumitelné řeči.

S touto skutečností se setkáváme, když chceme svým životem posloužit druhým, něco jim sdělit nebo je nějakým způsobem oslovit.

Přes tuto zřejmou nemožnost jednotného vnímání u všech lidí vzniklo něco, co je prezentováno jako většinový křesťanský názor nebo většinový křesťanský vkus. Stojí za tím většinou komerční snahy a obchodní zájmy různých církví nebo hnutí, kterým se vyplatí takové většinové veřejné mínění budovat.

To se týká i misijní služby. Snaha zalíbit se všem ale vede spíše k deformaci výrazových prostředků, ke snaze vejít se do jakýchsi všeobecně platných šablon, jejichž opakování způsobuje, že výsledky balancují na hranici kýče.

Je-li hlavní motivací misie komerční úspěch, pak se snaží svoji službu nějak vtěsnat do nějaké aktuální módní vlny, popřípadě, mají-li na to invenci a finanční prostředky (dolary z Ameriky), i nějakou vlastní módní vlnu vytvořit. Ať už jde o misionáře přelézající zdi sborů za účelem indoktrinace svým učením (charismatické hnutí, neok Calvinisté), nebo o řadu dalších křesťanských stylemakerů.

Funguje to tak, a to můžeme nakonec vypožorovat i ve svých sborech, že někdo s něčím novým přijde, a ostatní to pak až do omrzení napodobují. Výsledkem však bývá jednotvárnost, postupně upadající do nudy a nezájmu.

Zamotáváme se do svých složitých teologických konstrukcí, do „*jedině správných učení*“ o křesťanské víře, do svých teorií o našem předurčení, o nás – vyvolených, o duchovní elitě a o rozhněvaném Bohu, který „*ke své slávě všechny ostatní zničí ohněm*“ jako zbytečný odpad.

Nějak se nám v tom našem ubohém snažení ztrácí Beránek. Ano, ten Beránek, který snímá hříchy světa, který jde za vším tím *lidským odpadem*, kterým s opovržením pohrdáme, podává jim ruku a chce s nimi povečeřet.

Každý člověk ukrývá ve svém srdci touhu uvidět Beránka. Každý podvědomě touží se s ním setkat. Každý má v srdci nevyslovenou touhu Malého prince: „*Namaluj mi Beránka*“.

A co my? Co jim můžeme nabídnout? Pokud nám vůbec stojí za náš pohled, za naše zastavení, za naši odpověď, co jim nabízíme?

Není náš Beránek různě pokřivený našimi nezdravými náboženskými představami, naším skálopevným přesvědčením, jak má Beránek vypadat? Nenabízíme jim naše vize Beránka, který je naší teologií zmrzačený, agresivní nebo příliš starý, aby mohl být živoucí a život dávající?

Chceme-li se ve službě druhým dívat jejich očima, musíme počítat s tím, že to je cesta nejistá, klopotná a dlouhá.

Je to prvně cesta do našeho srdce, které potřebuje Beránka Božího, zdravého, plného síly a moci, aby je vyklidil, aby z něho vyházel všechny nepotřebné krámy našeho učení a zpřevracel stoly našich ekonomických zájmů.

A pak nás čeká cesta ven, do světa, mezi naše bližní. Cesta Beránkova.

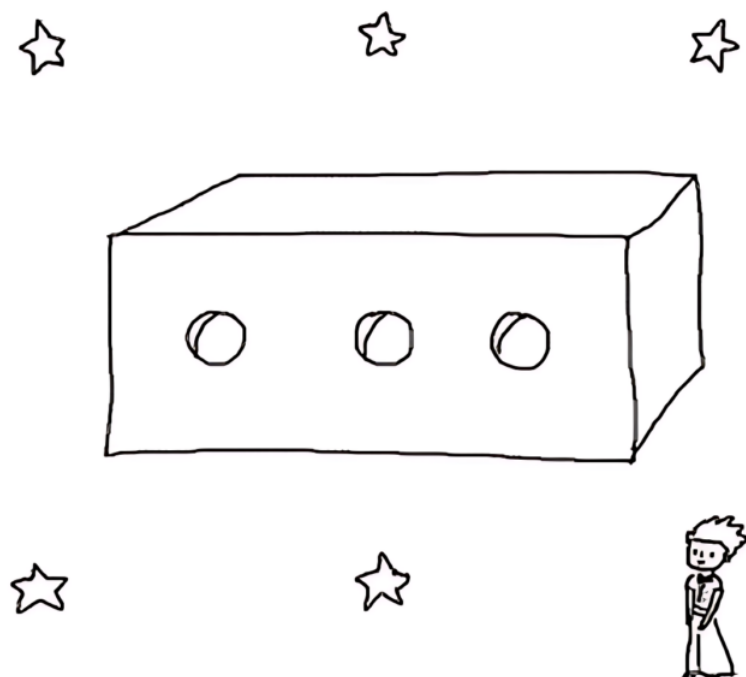
Čeká nás spolu s Beránkem Božím hledání a otevírání dosud zamčených komor v lidských srdcích, pootvírání dveří do jejich světa duchovní nouze a vyprahlosti.

Bude to však zároveň vzrušující a povznášející tvůrčí zaujetí, najít souznění a společný jazyk s druhými.

Když se to pak podaří, vypadá to pak jednoduše a přitom je to krásné...

Podobně, jak to nakonec s tím beránkem vyřešil autor Malého prince:

A tu, protože jsem ztratil trpělivost a protože jsem spěchal, abych se co nejdřív pustil do rozebrání motoru, načmáral jsem tuhle kresbu:

A prohlásil jsem:

„To je bedýnka. Beránek, kterého chceš, je uvnitř.“

Ale byl jsem velice překvapen, když se obličej mého malého soudce rozzářil.

„Právě tak jsem to chtěl!“

Štěpán Křivánek

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté - Sít víry](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj Baptisté - Sít víry](#)